

[Økonomiministeren.]

lovforslaget, der kan give bare den mindste baggrund for, at hr. Dahlgaard kan sige, at der åbnes adgang for, at økonomiministeren kan administrere denne lov til fordel for Arbejdernes Landsbank og til skade for andre banker. Der er intet. Jeg skal undlade at karakterisere den udtalelse af hr. Dahlgaard, men jeg vil bare fastslå, at der ikke er antydning af baggrund for, at hr. Dahlgaard kan sige det, og derfor burde det nok have været usagt fra hr. Dahlgaards side — men bestemt ikke fra min side — at noget sådant tilbagevises.

Jeg vil gerne sige, at vi har fremsat dette lovforslag og motiveret dette lovforslag, for vi tror ikke, det er nok, at man bare taler ord, vi tror også, det er nødvendigt, at man prøver på at skride til handling. Vi bestrider ikke, at det er et vanskeligt felt, men vi vil gerne understrege ét synspunkt: der styres i dansk kreditpolitik, men hvem styrer, og ud fra hvilke synspunkter styres der? Hvis man er enig om, at der må tilstræbes en vis omlægning af anvendelsen af kapitalressourcer, bort fra den store anvendelse, vi har haft på boligbyggeriets område, bort fra en række ydelser af forbrugsmæssig og servicemæssig karakter såvel inden for det offentlige forbrug som efter vor opfattelse inden for det private forbrug, hvis man er enig i det, og hvis man vil gøre noget, så ville jeg gerne se, hvad andet man kunne foreslå end det, vi hidtil har foreslået.

Derfor må jeg fastslå, at over for det, som er den erklærede målsætning fra alle de forskellige partiers side om det grundliggende spørgsmål i vores økonomiske situation, i forhold til betalingsbalanceunderskuddet, i forhold til den inflatoriske udvikling herhjemme, dér kommer vi med en politik, og dér hører vi bare fra borgerlig side, at det kan ikke lade sig gøre, det er for besværligt at administrere, det kan ikke virke osv. Det er jo opgivelsens politik, der præger den side af salen, og det synes jeg nok man skal være opmærksom på.

Stetter: Jeg skal sige til økonomiministeren, at det var ikke spørgerne, som tog fejl med hensyn til kapitalmarkedsrådet og realkreditrådet, men det er nu en lille ting, som vi ikke behøver at opholde os længere ved.

Vi kunne naturligvis have fortsat drøftel-

serne i udvalget, men til hvilken nytte? Vi opdagede jo meget hurtigt, at sagen var afgjort. Vi kunne have forlangt udredninger fra sagkundskaben, fra det kapitalmarkedsråd, som regeringen selv har oprettet, vi kunne have forlangt gennemført høringer, vi kunne have forlangt, at de implicerede parter skulle udtale sig osv. osv. Men til hvilken nytte? Sagen var jo afgjort. Vi mærkede jo meget hurtigt, at det kun var skinforhandlinger, som blev gennemført for en ordens skyld, og fordi det nu engang hører sig til.

Økonomiministeren må forstå, at det er vanskelige vilkår for oppositionen; det kender ministeren jo i øvrigt selv til. Vi står over for ministeren med hele administrationen, og derfor er det vigtigt, at de oplysninger, vi får i fremsættelsestaler og bemærkninger, er af en sådan kvalitet, at de ikke er tvetydige. Og jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at jeg forstod ikke ganske ministerens bemærkninger vedrørende angrebene på nationalbankdirektøren. Jeg har ikke fremført nogen som helst. Jeg synes tværtimod, at nationalbankdirektøren er blevet meget dårligt behandlet i denne sag, og det vil jeg gerne have lov til at udtrykke her fra tingets talerstol.

Vi lægger vægt på den private kontante opsparing. Vi lægger vægt på, at husholdningerne er i stand til at præstere en privat opsparing. Derfor går vi ind for skattebezugstigede opsparingsordninger, og de er ikke usunde eller asociale eller urimelige, som ministeren sagde. Forholdet er det, at en skatteyder, som i dag sparer op kontant, selv om han får en skattelettelse, selv om han får en høj rente, han ikke får dækning for prisstigningerne, for inflationen. Det er en kendsgerning, som er bevist gennem de analyser, som er foretaget, og derfor kan det ikke nytte noget, at vi fjerner ethvert incitament for privat opsparing og så samtidig forlanger, at vi skal bevare højden af denne opsparing. Det er derfor, vi kæmper så hårdt for at bevare de få private opsparingsordninger, som endnu findes, og prøver på at vinde ministerens og regeringens forståelse for flere. Det er et forsøg, siger ministeren, med dette forslag her. Ja men der er en risiko for, at den private kontante opsparing falder. Vi kan ikke komme længere med dette, fordi ministeren mener, at risikoen ikke